

Accent

DE la mort d'Alfons Comín es compleixen vint anys el dia 23 d'aquest mes de juliol. Per aquest motiu vull recordar unes paraules que vaig tenir l'honor de pronunciar al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona el dia 19 de gener de 1994.

«Recordo l'Alfons, dret davant el TOP (el Tribunal d'ordre Públic, dissortadament famós, en aquella època) a Madrid el 16 de gener de 1968. L'havien processat i el jutjaven aleshores per un article publicat al setmanari catòlic progressista francès «Témoignage Chrétien», en el qual analitzava críticament el referèndum franquista del desembre de 1966.

»Quan el president del TOP li va preguntar si volia manifestar alguna cosa, l'Alfons Comín va començar citant Van der Meersch, els llibres del qual “eren sempre el sobresalt d'una consciència magníficament humana” i va repetir aquella frase on el novel·lista respon a la pregunta escèptica de Pilat a Jesús “Què és la veritat?”: “La veritat, Pilat, és aquesta —digué l'Alfons al President del TOP—: posar-se al costat dels humils i dels qui sofreixen”. “Aquesta frase —prosseguí— em va ajudar a comprendre que la veritat exigeix prendre partit pels pobres, pels oprimits, pels perseguits (...); que el servei a la veritat demana

comprometre's al seu costat”. I més endavant, després de citar uns versos d'Antonio Machado, afegí: “Ara, quan mirem els nostres fills, desitgem que els versos de Machado no esdevinguin per a ells una profecia; lluitem perquè el futur del nostre país no els glaci el cor, perquè sigui un futur de convivència i de diàleg, un futur en el qual allò que internacionalment s'anomena llibertat d'expressió no se segueixi considerant aquí propaganda il·legal”.

»El carisma de l'Alfons Comín, que molt aviat presentava la marca d'un cristianisme social, que derivaria després cap a “cristians pel socialisme”, l'havien nodrit diverses fonts:

»— una simpatia foucauldiana, que el feia conscient de la magnitud de la misèria que existeix i de la urgència de combatre-la posant-se com el llevat dins la massa amb la força de l'Infinit;

»— el pensament de Mounier, que el refermava en la convicció que l'experiència del Cristianisme significa una inserció enèrgica i lluitadora, una aventura vigorosa de compromís davant la vida i la societat, des d'una arquitectura espiritual, religiosa i ètica que no té res a veure amb la passivitat, ni amb l'evasió, ni amb la dimissió;

»— el marxisme, que li ofería mètodes d'anàlisi de la realitat social i vies concretes per a verificar políticament el seu compromís de treballar per la construcció d'una societat i d'un món més justos».

Josep Bigordà